

AKTI.

Obraz I.

Agnostik, Ateista, Teista, Skeptik

A. Příchod postav

a. Čekání 1 – Ateista

Vlevo mohutné hnědé dveře (pradvěpodobně namalované na závěru vzadu – snad na obou polovinách tak, aby šly pŮlky „odsunout“). Na středu hnědá lavice na sezení, na níž sedí Ateista. (Sedí co nejvíce vpravo, tj. co nejdál od dveří.) Asi není jiná možnost, než že tam bude sedět od okamžiku, kdy vpustíme diváky. Totéž platí i pro Skeptikovo ležení... Za lavicí leží Skeptik, avšak publiku je neviditelný. Bude-li za lavicí, musí lavice stát téměř u zdi, takže nebude možné za ní projít (jinak by T. i Ag. museli Skeptika vidět, když jdou až ke dveřím). To by však byla z dramatického hlediska škoda. proto navrhuju přesunout Skeptika pod klavír či zkrátka na zem vedle podia.

Ateista je hloubavě začten do sešitu či bloku. Listuje tam a zpět, na okraji sešitu si provede nějaký výpočet (že by měl kalkulačku?) a pokývá hlavou, že mu to vyšlo, přehodí nohu přes nohu.

b. Děj

Zleva (z C32) přichází Teista.

TEISTA: Vychází po schůdcích. Možná se krátce zastaví, aby se rychle nějakým svým typickým způsobem upravil, a přitom si jej diváci mohli prohlédnout. Ateista by jej přitom podezíravě sledoval (a zavře sešit). T. vzápětí pokračuje stejným směrem. Dobrý den, je tam? (ukazuje v chůzi na dveře)

ATEISTA: S bohorovným pohledem do diváků, jako by chtěl říct - „prosím Vás, o co se to snažíte?“ Není. (Nebo „zavřeno“?)

TEISTA: (~~s povzdechem~~ Spíše s překvapením, zaraženě – vždyť tam s jistotou mířil. Je zastaven v okamžiku, kdy je už u dveří a chce zaklepat. Otočí se.) Tak to budu muset počkat.

ATEISTA: (polohlasem, přehodí nohu přes nohu) To (to „to“ možná jen napůl pusy, takže by to znělo jako „... se načekáte“) se načekáte. Otevře opět svou knihu.

TEISTA: Prosím? S neutrálně tázavým výrazem popojde dopředu na úroveň lavice.

ATEISTA: Tentokrát s přehnanou hlasitostí a zřetelností, jež vyjadřují jeho podrážděnost. Říkám, že se načekáte. Demonstrativně otevře sešit - „podívejte, nemám čas se s vámi vybavovat!“

Teista zaražen strohým Ateistou se rozhlédne, leč neuvidí, kde by si jinam mohl sednout, proto si sedne k Ateistovi, ale nejdál, co to jde. Tedy nejbliže ke dveřím. Teista si vytáhne malou knížečku, značně ohmatanou, a začte se. Předcítá si polohlasně či aspoň neslyšně pohybuje rty, občas pohlédne nábožně vzhůru. Jinak ovšem zůstává v prkenné pozici. To Ateistu po chvíli vyvede z míry, své rozčilení dá najevo tím, že se záměrně hlučně pootočí doprava, tj. směrem od T. Pak se skutečně, ne demonstrativně, vrátí ke svým výpočtům. Ticho

pretrvává, dokud nezačne hovořit Agnostik.

AGNOSTIK: *(mimo scénu)* Jasně, jasně. Víím to. On ale... *(Ateista se podrážděně otočí od své četby za hlasem s výrazem „k šípku, další?!“)* To mu nemůžeš jen tak naznačovat, to se musí polopaticky! *(Agnostik přichází na scénu, tj. vyjde z C32 – teprve v tuto chvíli se nechá ze své meditace vyrušit T., spustí knihu na nohy a pootočí hlavu)* Třicet broskví, to nikdo nepochopí. *(Vystupuje po schodech... – Co to, sakra... Slyšíš mě? ...už je nahore. Není signál, to by se člověk... (schová mobil, rázně vykročí ke dveřím) Asi už toto oslovení je družné, je rád, že někoho vidí. Dobrý den.*

ATEISTA: *Opět do diváků, skoro škodolibě. Dobrý, dobrý, ale nikdo tam není!*

AGNOSTIK: *(udiveně, podrbě se rukou ve vlasech)* No, to se podívejme.

TEISTA: *Vstane a uctivě se ukloní směrem k Ag. Pochválen buď náš Pán! At. sebou trhne, pohrdavě si stojícího T. prohlédne od hlavy k patě a při následující Teistově větě ostentativně odvrátí pohled. Také čekáme na audienci u Nejvyššího. Obávám se, že budete muset vydržet. Důstojně se posadí.*

AGNOSTIK: Ale já s ním mám uzavřít důležitý obchod! *(nazlobeně si bručí, přitom rázně přejde doprava dopředu, takže opět vyruší At.)* Čekáme na audienci, to bych se na to... *(zuřivě začne mačkat tlačítka na mobilu a přechází vepředu zprava doleva)* Člověk platí měsíčně přehnaný obnos, aby pak v krizové situaci zjistil, že je to zcela neúčinný kus plastu... *(uklidní se)* Tak já tedy počkám. *(sedne si blíže k T.)*

B. Představení idejí a počátek jejich střetu

a. Čekání 2 – asi 20sekundový „refrén“, v němž se budou postavy projevovat charakteristickým způsobem čekání (asi s menšími obměnami). Rozpracováno bude později.

b. Děj

Ticho. Agnostik po chvíli netrpělivě vstane – prostě jen tak sedět nevydrží, potřebuje komunikovat, organizovat, nevydrží sám se sebou..., chvíli se nervózně prochází, přijde až těsně ke dveřím, snad naslouchat, ale rychle se obrátí k nejbližšímu sedícímu.

AGNOSTIK: *Familiérně přisedne k T. a přátelsky jej obejmě kolem ramen. Copak to čtete?*

TEISTA: *Knihu knih, Zjevení sv. Jana. Ag. s překvapením ruku odtáhne.*

ATEISTA: *T–ts, t–to je teda – Vzhledem k poznámce výše to tady vychází spíše na nějaké „pche!“ nebo něco podobného.*

TEISTA: *Vadí vám něco, bratře? Otáčí se směrem k oběma, proto se může ozvat i Ag.*

AGNOSTIK: *Mně konkrétně vadí už to čekání tady. Chce převést debatu k lehčímu a nezávaznému tématu. - At. jen zakroučí hlavou, jinak na T. otázku nereaguje.*

TEISTA: *Usilujte o trpělivost. Důstojně, s gestem toho, kdo ví a má pravdu.*

AGNOSTIK: *Zkoušeli jste klepat? Opět vstane a jde ke dveřím, ale opačnou stranou kolem At.*

ATEISTA: *Neodpoví. Svým typickým tónem – „už jsem všechno pozoroval a mám s tím*

zkušenosti... “ Ag. se zastaví a otočí k At.

TEISTA: Poslyšte, jak si můžete být tak jistý? Nakloní k němu hlavu, také začíná být trochu rozhořčený. Ag. se natočí k T.

ATEISTA: Protože tam není. Při replice se dívá Teistovi přímo do očí.

Ag. se záhy začne bavit, postaví se vzadu doprostřed mezi ně, založí ruce na hrudi (příp. se může opřít o lavici a s pobavením sleduje „tenisový zápas“.

TEISTA: Jak to víte, že tam není? Vstane, jde kousek k At. Třeba právě s vámi nechce mluvit, (biblicky, postoupí dopředu) mnozí první budou poslední.

ATEISTA: Nechte toho. Jsem tu kdovíjak dlouho, a ani eehhmm--zavrzení jsem z mmm- druhé strany nezaslechl.

TEISTA: Pohrdavě, intonací soudce posledního soudu. Stále k divákům s Knihou v rukou. Jak byste mohl! Jste slepý a hluchý k zázrakům!

ATEISTA: Také vstane, natočí se k T., hledá slova. Co t–to –

TEISTA: Natočí se k At., ironicky. Jak byste chtěl poznat, když sám nevěříte?

ATEISTA: Jde bojovně k T., ale pořád se nedokáže vyjádřit. P–prostě b–bych –

TEISTA: Tentokrát už pohrdavě, odvrátí se od něj, možná i poodejde. At. však stále míří k němu, proto musí zasáhnout Ag. Vaše uši jsou hluché k jakýmkoliv projevům milosti!

AGNOSTIK: Tleskne či pískne. Tak dost!

Dveře

Agnostik

lavicelavicelavicelavice

Teista Ateista

C. Vstup třetí ideje

Zpod klavíru či prostě ze země se ozve hlasité, hrozivé zívnutí. Všichni tři se natočí tím směrem.

TEISTA: Znamení! (nadšeně, téměř u vytržení padne nábožně na kolena)

Skeptik hlasitě zívne, Ateista se pomalu přibližuje ke kraji pódia, chce se podívat dolů, když tu se objeví ruka.

TEISTA: s vrcholným pohoršením Ruka ďáblova! Vstává a oprašuje si kolena.

Ateista se zarazí a couvá směrem za lavici. Pak vyleze ospalý Skeptik a rozhlíží se.

Ukecaný a komunikativní Agnostik musí během této situace něco říct... vůbec se tu chová přímo proti své povaze – totiž nic nedělá.

TEISTA: S rozhořčením, ovšem trochu předstíraným. Tím chce zakrýt svůj nepatřičný náboženský výlev. Takže intonace celé repliky není tak nepřátelská, jak by

naznačovalo oslovení. Vy pobudo, proč tam spíte? Sedá si na své místo, aby ukázal, že je klidný a situace jej vůbec nevyvedla z míry.

SKEPTIK: Protahuje se a zcela ležérním tónem - vůbec se necítí dotčen, tedy se ani nepotřebuje bránit. A proč vy tady tolik řvete? Možná nějaký protahovací cvik... nebo začíná hledat boty.

ATEISTA: (radostně, jde k němu a podává mu ruku) Člověče, tady jste! Vy ale vypadáte...

Skeptik beze slova projde kolem něj, vyloví zpoza lavice boty, sedne si na lavici na místo vedle Ateistova, a pokouší se about.

SKEPTIK: (zívne) Myslím, že jsem usnul, když jsem tady čekal. – Jen tak neznatelně naznačí hlavou, že mluví k At. My se známe?

ATEISTA: Dotčeně a zaraženě. Vypadáte jako... Eeehhh, totiž... to... no, jste mi nějaký povědomý. Možná trochu poodejďte od něj doprava.

Následující repliky až po „k smíchu“ nesedí – je to takové vykonstruované, schematické, nesouvislé. Proto vůbec nevím, co s tím. Dotaz na autora – co se tím chce vyjádřit? Během této fáze se musí všichni usadit.

AGNOSTIK: (prohlíží si Skeptika) Promiňte mi mou impertinenci, ale jak dlouho již zde čekáte?

SKEPTIK: Čekám? (povede se mu about první škorni) Na co?

ATEISTA: Dny?

TEISTA: Hodiny?

ATEISTA: C–cože? Vždyť jste přišel před chvílí!

TEISTA: S vámi mi to zde přijde jako věčnost!

AGNOSTIK: Jak to všechno začalo?

SKEPTIK: (druhá bota) Někdo zaklepal – Jak tato a následující repliky zapadají do sebe a do hovoru?

TEISTA: Ne! (biblicky) Marně byste tloukli na dveře a volali: 'Pane, Pane, otevři nám!' Zůstanete venku, a Pán vám odpoví: 'Nevím, kdo jste a odkud jste.'

ATEISTA: T–ty vaše říkanky jsou k–k smíchu!

dveře

lavicelavicelavicelavice

T. Ag. S. At.

SKEPTIK: (poté, co dokončil úpravu zevnějšku, k Agnostikovi tónem naznačujícím, že je to v každém případě malicherná hádka) O čem se to hádají?

AGNOSTIK: *(ke Skeptikovi, asi pobaveně, ve smyslu - „to byste nevěřil“)* O knížkách.

SKEPTIK: Proč skeptik na ty „knížky“ vůbec nereaguje? Proč v tom případě padne otázka na knihy? Co tady vůbec všichni děláte?

AGNOSTIK: Asi znechuceně, netrpělivě... Čekáme, až se dostaneme na řadu. *(Takové vyjádření k Ag. nesedí, je opět spíše schematické než odpovídající jeho povaze. Ale na tomto místě to ještě je přijatelné.)*

SKEPTIK: Pohodlně se usadí, opře, najde vhodnou pozici. Tady? A proč? Je tady něco zadarmo?

AGNOSTIK: Kdepak, jdeme za *(ukáže na dveře)* ním. Jenže tam není, tak pauza – co nám zbývá čekáme.

Konec této části bude záviset na předchozím hovoru T. a At., proto zatím nelze dodělat.

ATEISTA: A čekáme z–zbytečně. Mám z–za to, že t–tam nikdo nikdy nebyl.

TEISTA: Nebuďte směšný, copak bychom zde čekali zbytečně?

ATEISTA: V–vi–viděl jste ho snad n–někdy?

TEISTA: No, to ne, ale to mou víru jen posiluje!

SKEPTIK: *(odchází)* Tohle nevydržím, musím si odskočit.